כל

א) הזבחים א שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה ° חוץ מן ב הפסח ג והחטאת הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן רבי אליעזר אומר אף האשם הפסח בזמנו והחטאת והאשם בכל זמן אמר רבי אליעזר החטאת באה על חטא והאשם בא על חטא מה חטאת פסולה שלא לשמה אף האשם פסול שלא לשמו ב) יוסי בן חוני אומר הנשחטין לשם פסח ולשם חטאת פסולין שמעון אחי עזריה אומר שחטן לשם גבוה מהן כשרין לשם נמוך מהן פסולין כיצד קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים פסולין קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים כשרין הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשרין שלמים ששחטן לשם בכור ולשם מעשר פסולין: **גמ'** ג) למה לי למיתנא אלא שלא עלו א] ליתני ולא עלו לבעלים לשם חובה הא קמ"ל לבעלים הוא דלא עלו לשם חובה אבל בקדושתייהו קיימי ואסור לשנויי בהו וכדרבא ד) דאמר רבא ד עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה ה) איבעית אימא סברא איבעית אימא קרא איבעית אימא סברא משום דשני בה כל הני לישני בה וליזיל איבעית אימא קרא 1 מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת לה' אלהיך נדבה וגו' ו) האי נדבה נדר

כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן. שנשחט עולה לשם שלמים: **כשרים.** לזרוק דמן ולהקטיר אימוריהם ולאכול את הנאכלין אע"פ שמצותן לשוחטן לשמן כדיליף בגמ' [ד.]: **אלא שלא עלו וכו'.** וצריך להביא אחר לחובתו או לנדרו וישחטנו לשמו: **חוץ מן הפסח והחטאת.** שהן פסולין לגמרי ויליף לה בגמ' [ז:]: **הפסח בזמנו.** [פסול] ב] שלא לשמו כל זמן שחיטתו דהיינו מחצות היום של ערב פסח עד הערב אבל קודם לכן ואחר מכאן קיימא לן (לקמן דף ז:) דפסח בשאר ימות השנה [שלמים] הוא וכל דינו כשלמים ואמרינן לעיל דשאר זבחים כשרין שלא לשמן ובגמ' [ח:] יליף לה מקראי: **אף האשם.** כדמפרש טעמא ואזיל: **הנשחטין לשם פסח.** כל שאר זבחים שנזבחו בי"ד בניסן לשם פסח או שנזבחו לשם חטאת בכל זמן פסולין כי היכי דאינהו פסולין לשם אחרים. ובגמרא [יא.] יליף טעמא דאחרים לשם פסח בברייתא: **שמעון אחי עזריה.** על שם שעזריה עסק בפרקמטיא וסיפק צורכי שמעון אחיו בשעה שהיה עוסק בתורה והתנו ביניהן שיהא חלק לעזריה בשכר תלמודו של שמעון כדאמרי' בסוטה (דף כא.) אם יתן איש את כל הון ביתו וגו' ג] [שה"ש ח] לא כשמעון אחי עזריה לפיכך נקרא על שמו שלמד על ידו: **שחטן.** לשאר זבחים ד] לשם גבוה מהן כשרין כדמפרש ואזיל. ובגמרא (לקמן דף יא:) יליף לה ומפרש להאי כשרין אי כשרין [ועלו] קאמר ובתרתי ה] פליגי אי כשרין ולא עלו קאמר ובגבוה ובנמוך הוא דפליגי: **לשם נמוך מהן פסולין.** לגמרי: בכור ומעשר בהמה נמוכין משלמים כדאמרינן בפ' כל התדיר (לקמן דף פט.) מפני שהשלמים טעונין מתן ארבע סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק: **גמ' למה לי למיתני אלא.** להאריך בלשונו ליתני ולא עלו לבעלים כו' לשון קצרה כדקיימא לן (פסחים דף ג:) לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה: **הא קמ"ל.** שאין בהם שום ירידה אלא אותה לבדו ו]: **אבל בקדושתייהו קיימי ואסור לשנויי בהו.** תו שינויא אחרינא לעבוד ז] אחת משאר עבודות לכתחילה שלא לשמה מיהו אם עבר ושינה כשר: **משום דשני בה.** חדא זימנא לישני בה כל הני וניזיל

נדר

כל הזבחים שנזבחו כו'. עבודה קמייתא נקט והוא הדין קבלה והולכה וזריקה כדקתני סיפא (לקמן ד' יג.) ושינוי קודש שייך בהנך ארבע עבודות כגון עולה לשם שלמים אבל שינוי בעלים לא שייך אלא בזריקה כגון שוחט או מקבל או מוליך קרבן ראובן ע"מ לזרוק דמו לשם שמעון כדמוכח לקמן בפירקין (דף י.) וצריך לדקדק מנא ליה להש"ס שינוי בעלים דקבעי לקמן בפרקין (דף ד.) מנא לן דבעינן זביחה לשמה כו' והדר קאמר אשכחנא שינוי קודש שינוי בעלים מנא לן משמע דאמתניתין קאי וכולה מתניתין לא מישתמעא כלל שינוי בעלים דלישנא ח] דלשמן משמע לאפוקי שינוי קודש וכולה ט] מתניתין לא נקיט אלא שינוי קודש דקתני נמי בסיפא (שם דף יג.) כיצד לשמן ושלא לשמן לשם פסח לשם שלמים ונראה דסמך אמתניתין דלקמן פרק בית שמאי (דף מו:) דתנן לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זובח וכן פירש בקונטרס בגמ' וא"ת אי אההיא קאי א"כ הוה ליה לפרושי נמי מנא לן לשם השם לשם אישים [לשם ריח] לשם ניחוח וי"ל דלא אתי לפרושי אלא בהני דכשירין ולא עלו לשם חובה י] אבל הנך כשירין ומרצין ועלו לשם חובה כמו שאפרש ועוד י"ל דשלא לשמן דמתניתין משמע בין שינוי קודש בין שינוי בעלים כמו ברייתא דרבי שמעון קמצה שלא לשמה דמוקי ריש פ"ק דמנחות (דף ג:) בשינוי בעלים ולהכי נמי [לא פריך] יא] בפירקין דהנך ארבעה דברים מנא לן דלא איירי בהן במתני' ומיהו רבה דווקא מוקי לה בשינוי בעלים אבל רבא ורב אשי לא מוקמי לה הכי התם ואם תאמר והא בפרק בית שמאי (לקמן דף מו:) דריש להו מדכתיב עולה אשה ריח ניחוח לה' עולה לשם עולה והיינו שינוי קודש ובפירקין בגמ' (לקמן דף ד.) דריש שינוי קודש מקרא אחרינא ויש לומר דקרא דהתם בהקטרת אימורים והכא בעבודת הדם ואע"ג דקתני לשם ו' דברים הזבח נזבח הוא הדין הזבח נקטר דהא קרא דמייתי התם בהקטרה מיירי ומ"מ שפיר דריש מקרא דהתם זביחה לשם ו' דברים מדאיתקש אל שם יב] זבח דלשם זבח דהיינו שינוי קודש הוי בין בעבודת דם [כדיליף] מקראי דפירקין בין בהקטרה [כדיליף] מקרא דהתם ה"ה שאר חמשה יג] דברים יהו בזביחה כמו בהקטרה ומיהו הא לא מצינן למילף מהיקישא דנימא ולא עלו לשם חובה ואינה מרצה בכל (מקום) הנך ו' דברים דההוא קרא כתיב בהקטרת אימורים ז) והוא עצמו שלא הוקטרו אימורים יד] כשר ולקמן [דף מו:] דמייתי קרא לשם זבח דהיינו שינוי קודש לא מייתי נמי קרא לשם זובח דהיינו שינוי בעלים משום דהנהו טו] ו' דברים לא שייך לפרש בשעת הקטרה דבשעת הקטרה לא משכחת לשם זובח דשינוי בעלים ליתיה אלא בשוחט ע"מ לזרוק או מקבל ומוליך ע"מ לזרוק כדמוכח בפירקין [לקמן דף י.] ובשעת הקטרה כבר נזרק הדם ואם כן מהיכא תיתי הקטרה לשם זובח דבההוא קרא לעולה אשה ריח ניחוח לא כתיב ומעבודת דם לא אתי דעבודת דם גופיה ליתיה אלא בע"מ לזרוק כדפרישית והשתא זביחה לשם ששה דברים והקטרה לשם חמשה אי נמי הא דקאמר זביחה לשם ששה דברים לא שחישב בשעת שחיטה לשם ו' דברים אלא כלומר הזבח נעשה לשם ו' דברים וכל אחת בשעתה טז]. ° ובפ' המפקיד (ב"מ דף מג:) פירשתי הא דמחשבה פוסלת בקדשים אי בדיבור הזבח נעשה [שלא] לשמה או אפילו במחשבה יז]: **הפסח בזמנו.** אבל שלא בזמנו לא ואפי' שוחטו לשם עולה ואפילו למ"ד ט) בעי עקירה מ"מ הוי שלמים כדדרשינן ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל דשחיט ליה שלמים ליהוי לקמן בפירקין (דף ח:): **החטאת באה על חטא והאשם בא על החטא.** איכא חטאת ואשם נמי דאין באין על חטא כגון חטאת יולדת ואשם מצורע אלא משום דרובא אתו על חטא משוו להו אהדדי: **לשם גבוה מהן כשירין.** בגמרא (לקמן יא:) מיבעי לן אי בעי למימר כשירין ומרצין ופליגי בתרתי או כשירין ואין מרצין ולא פליגי אלא בחדא [משמע דלא מספקא אלא בחדא] כגון בגבוה יז] אבל בנמוך פשיטא ליה דפסולין לגמרי קאמר ותימה מנא ליה דילמא פסול ולא עלו קאמר דאשכחן [בברייתא] כי האי גוונא דתניא לקמן (דף ד.) שלמים ששחטן לשם תודה פסולין והיינו פסולין ולא עלו ולא פסולין לגמרי ויש לומר משום דדרשינן טעמא דשמעתא יח] בגמרא (שם דף יא:) מדכתיב ולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו במורס [מהם] אין מתחללין בנמוך מהם מתחללין וחילול משמע פסול גמור ואע"ג דדרשינן בגמרא (לקמן ג:) קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים ולא מיפסלו שאר קדשים שלא לשמן מכל מקום שייך בהן חילול משום פסח וחטאת דמיפסלו ועוד יש לדקדק מגופה דמתניתין הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשירין משום דהוי לשם גבוה דאי לשם נמוך מיפסלי והיינו לענין פסול גמור דבבכור ומעשר לא שייך לא עלו לבעלים לשם חובה י): **ואסור לשנויי.** יש מקומות שהתנא [אינו] חושש לאשמעינן חידוש זה ובפרק יט] התכלת (מנחות דף מח:) גבי שאר שלמי נזיר וגבי אשם נזיר ואשם מצורע דקתני כשירין ולא עלו ולא קתני אלא: **קרי ליה נדר וקרי ליה נדבה** כ]. משמע הכא דכל היכא דכתיב נדר נדר דוקא נדבה נדבה דוקא וכן בפרק קמא דר"ה (דף ו.) לענין בל תאחר ואפילו לר"מ בפ"ק דחולין (דף ב.) דדריש טוב אשר לא תדור טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר אלמא קרי לנדבה נדר שאני הכא דדריש מדשני קרא בדיבוריה א"נ בחולין דריש דכיון דחייש קרא לתקלה לא שנא נדר לא שנא נדבה דבתרווייהו איכא למיחש אי נמי משום דנדר נפקא לן מקרא דכי תחדל לנדור ש"מ דטוב אשר לא תדור לנדבה אתא:

מסורת הש"ס

א) מנחות ד: ידים פ"ד מ"ב מכילתא בא פי"א, ב) פסחים עג: עיין שם, ג) מנחות דף ב., ד) [לקמן ז:], ה) [ברכות ד: וש"נ], ו) לקמן ד: מנחות ב., ז) לקמן דף י, ח) עיין בליקוטים לקמן לא., ט) פסחים סד., י) נ"ע דלקמן בגמרא רוצה לדייק כן ממילת כשרין ודחי דילמא הא כדאיתא כו' וא"כ מפסולים יוכל לדחות ג"כ:

גליון הש"ס

מתני' חוץ מן הפסח. עיין מנחות דף מח ע"ב תוס' ד"ה כבשי: תוס' ד"ה כל וכו' ובפ' המפקיד פירשתי. עיין לקמן דף ד' ע"ב תוס' ד"ה מחשבה ודף מא ע"ב רש"י ד"ה כגון שנתן ובמנחות דף ב ע"ב רש"י ד"ה אבל מחשבה דמינכרא ובפסחים דף סג ע"א תוס' ד"ה ר"מ סבר ובחולין דף לט ע"א תוס' ד"ה אלא זביחה:

שינויי נוסחאות

א] תיבות שלא עלו ליתא בכתבי היד, וכן ליתא במנחות ב' ע"א. וכן משמע קצת מרש"י (דק"ס). ועי' אות כב: ב] תיבות פסול שלא לשמו נמחקות, שאינן מן הצורך (צ"ק). אבל בכתה"י הגי' כנדפס וכ"ה בשיטמ"ק וברע"ב ד"ה הפסח: ג] בגמ' שם לא מייתי רק סיפא דקרא בוז יבוזו לו: ד] בד"ו כאן הס"ד ומה"ד לשם גבוה: ה] נ"א ובתרתי פליגי בגבוה ונמוך או כשרין ולא עלו קאמר ובנמוך הוא דפליגי (גליון. וע"ע צ"ק): ו] נ"א כי אם זו לבדה (כי"פ): ז] לעבוד אחריה (כי"פ): ח] במ"כ גר' ולישנא, והיא ראיה אחרת עש"ב: ט] נ"ל וכולהו, ור"ל כולהו מתני' דהך פירקין (צ"ק): י] במ"כ נוסף דומיא דשלא לשמן דמתני' דקתני אלא שלא עלו, אבל הנך וכו': יא] הגירסא שלפנינו מתוקנת ומבוררת, וכעי"ז בצ"ק ח"נ ושאר מפרשים. וגי' רש"ק ולהכי נמי פריך בפירקין כו' מנא לן דהא מיירי בהן כו'. והמפרשים נתקשו בגי' זו. אמנם בספר טה"ק כתב שהיא הגירסא הנכונה עש"ב: יב] נ"ל לשם (באה"מ): יג] נ"ל ארבעה, דהא לשינוי בעלים לא צריך היקשא (צ"ק): יד] אימוריו (ד"ו): טו] נ"א משום דשינוי בעלים לא שייך כו', והשאר נמחק (צ"ק בשם ס"י): טז] בשעתה בעבודה הראויה לה לאותה מחשבה (ל' תוס' טוך בש"מ לקמן ד ע"ב): יז] נדפס בגליון נ"א בנמוך (וכ"ה בד"ו), ור"ל דלפי"ז אין צריך להגהת משמע וכו' שבסוגריים (רש"ש): יח] נ"ל דשמעון (צ"ק): יט] בד"ו בפרק בלי וא"ו. ור"ל לאותן המקומות הן בפרק התכלת: כ] כ"ה הגי' בריש מנחות. ולפנינו ליתא: כא] נ"א כיון דדינו כשלמים (כי"ב): כב] בש"מ כי"ב ובמ"כ גרס' מאי אלא. ועי' לעיל אות א:

ליקוטים

אלא שלא עלו לבעלים. ז"ל הרמב"ם בפי' המשנה, ממה שאמר לבעלים תבין שאינו מדבר אלא על הקרבנות שיש להן בעלים ידועים אמנם קרבנות הציבור אין פוסלת אותן שחיטה שלא לשמן, שכך אמרו רז"ל קרבנות הציבור סכין מושכתן לכמות שהן. עכ"ל. ותמוה לי, הא להדיא מבואר בסוגיין דף ד' ע"א דשינוי קודש ישנו בציבור כביחיד אלא דשינוי בעלים לא שייך בקרבן ציבור דכולם בעלים, ולשם נכרים לא מפסל דבעינן חבירו דומיא דידיה. וכן פ' הרמב"ם פט"ו מפסה"מ, וצע"ג. ועי' במהרש"א ביצה דף ב' ע"ב ד"ה בפירש"י, דנקט נמי בפשיטות דבקרבן ציבור אין בו דין שלא לשמו, ובמחכ"ת אינו כן (תוס' רעק"א): **אמר ר' אליעזר החטאת בא על חטא כו'** נלע"ד אעפ"י שלא מצאתי גילוי מפורש, דאפילו ר"א לא קאמר אלא באשם הבא על ודאי חטא דומיא דחטאת, אבל אשם תלוי שאינו בא על ודאי חטא מודה ר"א דכשר אלא שלא עלה לבעלים כשאר קרבנות. ומתני' כדי לבאר זה האריך בהא מלתא דאמר ר"א החטאת בא וכו' והאשם בא וכו' (חסדי דוד. בקיצור): **ואסור לשנויי בהו.** פירש"י [בריש מנחות] שינוי אחר כגון אם קמצה שלא לשמה אסור לתת קומץ בכלי שלא לשמה. נראה מתוך לשונו דדוקא בעבודה אחרת קאמר דאסור לשנויי בה אבל באותה עבודה שכבר נעשית שלא לשמה לא. דאע"ג דלבעלים מפסלא דלא עלתה מ"מ שאר עבודות דעביד כבר לשמה קיימי הלכך אסור לשנויי בהו אבל באותה עבודה שכבר נעשית שלא לשמה לא (המיוחס לרשב"א ריש מנחות): **דאמר רבא עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה.** תניא בתוספתא דפסחים השוחט את הפסח על בני חבורה ואמר שלא לשמו שחטתיו, שורת הדין אינו נאמן, ר' יהודה אומר עד שלא יתחילו בו נאמן, ומשיתחילו בו אין נאמן. ואע"ג דלא אתבריר לי פי' יתחילו ולא יתחילו אם התחלת אכילה או התחלת זריקה, מ"מ הא קתני בהדיא לר' יהודה דקודם שיתחילו נאמן. ואי פירוש הברייתא שאומר ששחטו שלא לשמו במחשבה ובעקירה, אתמהה האיך נאמן, דאמר רבא בפ"ק דזבחים עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה, וסתמי כוותיה דייקא, וכל שכן דמתחילה אסור לשחוט שלא לשמה, מעתה איך יהא נאמן לומר ששחט פסח זה שלא לשמו ולהשים עצמו רשע, דמאי שנא מלוקי רבעו לרצונו ומאנוסים דהיינו אדם קרוב אצל עצמו ואין אדם משים עצמו רשע. ודאין נראה לומר כגון שסבר שהיה מותר לשחוט פסח שלא לשמו. אלא נראה בעיני דפי' הברייתא בטעות, אמר כסבור הייתי [שהוא] שלמים ושחטתיו לשם שלמים, אגב דטריד איחלף לו, כההיא דפ' אלו דברים בפסחים, וקסברי בני תנאי דברייתא ת"ק ור' יהודה דעקירה בטעות הוי עקירה (סוף הל' פסחים פי' כס ועש"נ): **אי בעית אימא קרא כו'.** תימה כיון דאיכא סברא למה לי קרא והיכי פריך בפרק ב' דכתובות (דף כב ע"א) גבי הא דאמר רב הונא מנין להפה שאסר הוא הפה שהתיר למה לי קרא סברא הוא הוא אסרה והוא שרי לה. ויש לחלק דיש דברים שאין הסברא פשוטה כל כך וצריך הפסוק להשמיענו הסברא (תוס' שבועות כב ע"ב):

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פט"ו מהל' פסה"מ הל"א סמג לאוין שלז:

ב מיי' שם והלכה יא ופ"ד מהל' קרבן פסח הלכה א:

ג מיי' הלכות פסה"מ שם הלכה א והלכה ד:

ב ד מיי' שם הלכה ג:

תורה אור השלם

1. מוֹצָא שְׂפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר וְעָשִׂיתָ כַּאֲשֶׁר נָדַרְתָּ לַיהֹוָה אֱלֹהֶיךָ נְדָבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיךָ: דברים כג, כד

מוסף רש"י

חוץ מן הפסח. דכתיב זבח פסח הוא שתהא זביחתו לשם פסח, וכתיב הוא למעוטי נשחט שלא לשמו (פסחים נט:) **והחטאת.** וטעמא משום דכתיב בשחיטה חטאת היא מיעוטא היא ולא הנשחטת שלא לשמה (שם ס.) **רבי אליעזר אומר אף האשם.** כל נדדיו של ר"א היה עושה אשם כחטאת לכל דבר שנאמר כחטאת כאשם, וכן גבי שלא לשמו וכן גבי חטאת שנכנס דמה לפנים במסכת זבחים (שם עג.) **למה לי למיתני אלא.** בריש מנחות פירש"י דמדקתני אלא משמע דכל דינה כמנחה כשרה אלא זה בלבד האי נדבה. בתמיה והא נדר הוא דכתיב כאשר נדרת (מנחות ב.):

שיטה מקובצת
(כתב יד)

חדושים ושיטות הראשונים שקבצן רבינו הרב בצלאל אשכנזי ז"ל וכתבן על גליון הש"ס שלו דפוס ווינציאה רפ"ב [ובתוספת מרובה מכתבי יד אחרים מבית מדרשו של הרב"א ז"ל]

אלא שלא עלו כו'. וצריך להביא אחר לחובתו או לנדרו כדפי' בקונטרס. ודוקא נדר שהוא חייב באחריותו אבל נדבה אם שחט שלא לשמה אין צריך להביא אחר דהא אפילו אם נאבד אינו חייב באחריותו (תוס' הר"פ): **הפסח בזמנו.** פסול שלא לשמו כל זמן שחיטה דהיינו מחצות היום של ערב פסח עד הערב. אבל קודם זמנו ואחר זמנו קי"ל דהוי שלמים דפסח בשאר ימות השנה שלמים הוי וכל דינו כשלמים וא"כ כי שחטו נמי לשם עולה או לשם קרבן אחר כשר הוא ודינו כא] כשלמים דקיי"ל כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים. ומ"מ קודם זמנו ולאחר זמנו אינם שוים, דלאחר זמנו לא בעי עקירה ואפילו שחטו סתם כשר, ואפילו שחטו לשם פסח בפירוש כשר ושלמים לשם פסח קשחיט כדאמרינן במסכת חולין בפרק השוחט (דף לט.), אבל קודם זמנו אם שחטו סתם פסול כיון דסתמא לשם פסח קאי, לכך בעי עקירה שיעקרנו בפירוש משם פסח לשם אחר. וא"ת א"כ מאי איריא פסח בזמנו דפסול שלא לשמו, אפילו קודם זמנו נמי דהא אם שחטו קודם זמנו לשם פסח או סתמא נמי פסול אע"ג דדינו להיות כשלמים, וי"ל דהתם לאו משום דשלא לשמו הוא דמיפסל אלא משום דקודם זמנו שם פסח עליו לגמרי כיון דלפסח קאי וכי שחיט ליה לשם פסח או סתמא הו"ל פסח ששחטו קודם חצות דמיפסל משום דבין הערבים אמר רחמנא ושנה הכתוב לעכב חד בפרשת החדש הזה לכם (שמות יב ו) וחד בפרשת ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו (במדבר ט ג). ואע"ג דאיכא קראי בגמרא נמי דקודם זמנו הוי שלמים, היינו דוקא ע"י עקירה כדדריש ליה בגמרא (לקמן דף ח:) ע"י כלל ופרט וכלל, ואף למאי דמסיק לזבח ריבויא הוא מ"מ ממעיט לשמו כמו שאפרש בגמרא בעזה"ה, והילכך קודם זמנו לעולם שם פסח עליו עד דעקר ליה שם פסח לשם שלמים ולכך מיפסל לשם פסח או סתמא מטעם פסח ששחטו קודם חצות כדפי' רש"י (שם ד"ה בשאר ימות השנה), אבל שחטו לאחר הפסח (לשם אחר) הוי שלמים כיון דנפק ליה משם פסח, ואפילו שחטו לשם עולה להשתא הוי שלא לשמו אפ"ה כשר

(ד)מידי דהוה אזבחים דכשרין שלא לשמן. [ו]לא משכחת שלא לשמו פסול בפסח אלא בזמנו דוקא. ותדע דפסח ששחטו קודם זמנו לשם פסח לאו משום שינוי קודש הוא דמיפסל דהא נמי אם שחטו סתמא פסול, וכל הזבחים דפסולין משום שינוי קודש כששחטן שלא לשמן אם שחטן סתמא כשרים כדמוכח בגמרא (תוס' טוך): **למה לי למיתנא אלא** כב]. כלומר משמע שיש בו כשרות אחר שלא פירש (תוס' טוך): **אבל בקדושתייהו קיימי.** פי' בשם קדושה ראשונה דעדיין שם הראשון עליהם ואסור לשנויי בהו גם מכאן ואילך (תוס' טוך):